

Ευρήματα του 3000 π.Χ. στη σουμεριακή πόλη Ουρ (στα όρια του σημερινού Ιράκ) και στην κοιλάδα του Ινδού αλλά και στην Αίγυπτο, μαρτυρούν χρήση του κραγιόν. Στα 2100 π.Χ., οι Κυκλαδίτες, άνδρες και γυναίκες, αφιέρωναν πολλές ώρες για τον καλλωπισμό τους. Εκατοντάδες χρωματοτρίπτες βρέθηκαν στα νησιά, πολλοί με ανεξίτηλα ακόμη τα ίχνη των χρωμάτων. Πρόκειται για επίπεδες πλάκες με ελαφρά ανασηκωμένα τα χείλη τους. Εκεί, ανακάτευαν τα χρώματα κι έφτιαχναν τις επιθυμητές αποχρώσεις των σκιών και των «ρουζ» που χρησιμοποιούσαν για να κοσμήσουν τα πρόσωπα και τα σώματά τους. Σε όλες τις περιπτώσεις, κερι, λάδι και χρωστικές ουσίες αποτελούσαν τη βάση του δημοφιλούς αυτού υλικού. Η Κλεοπάτρα χρησιμοποιούσε μίγμα από τη διαδεδομένη στην Αίγυπτο χέννα και καρμίνιο για να βάψει τα χείλη της. Στην αρχαία Ελλάδα και στη Ρώμη, η μπογιά για τα χείλη φτιαχνόταν κυρίως από φύκια και μούρα. Στα κλασικά χρόνια, οι γυναίκες από σπίτι έβαφαν τα χείλη τους με απαλούς χρωματισμούς, ενώ οι πόρνες με έντονα χρώματα.

Ο πατέρας της σύγχρονης χειρουργικής και μεγαλύτερος γιατρός του ισλαμικού μεσαιώνα, Ανδαλουσιανός Αμπού αλ-Κασίμ ιμπν αλ- Αμπάς Χαλάφ Αλ-Ζαχράουι (936 - 1013), γνωστός και ως Αμπούλκασης (Abulcassis), είναι αυτός που εφεύρε το στερεό κραγιόν. Η παραγωγή του οφείλεται στη συμπίεση των χρωστικών ουσιών σε καλούπι και περιγράφεται στη μεγάλη ιατρική εγκυκλοπαίδεια «Kitab al-Tasrif».

Στη διάρκεια του μεσαιώνα, η εκκλησία απαγόρευσε το κραγιόν ως έργο του σατανά, ενώ στα 1770, η αγγλική βουλή έχρισε μάγισσες τις γυναίκες που «φορούν κραγιόν και αποπλανούν τους άνδρες με σκοπό τον γάμο». Όμως, στη Βικτοριανή εποχή (περί το 1860), το κραγιόν ξεπέρασε τις απαγορεύσεις καθώς χρησιμοποιήθηκε στο θεατρικό μακιγιάζ. Στα 1915, εμφανίστηκε το κραγιόν stick. Με την εισβολή του κινηματογράφου, το κραγιόν επιβλήθηκε οριστικά. Τα βαμμένα χείλη της Μέριλιν Μονρόε έγιναν το σήμα κατατεθέν της μεταπολεμικής θηλυκότητας.

(Έθνος της Κυριακής, 28.3.2010) (τελευταία επεξεργασία, 20.9.2010)